

SZEZONOS ANIMÉKRŐL

ÍRTA: CATRIN, HIROTAKA, VENOM

CATRIN: CHUAN SHU ZIJU ZHINAN, MO DAO ZU SHI Q, TIAN GUAN CI FU, TAISOU SAMURAI, HANYOU NO YASHAHIME

HIROTAKA: LOVE LIVE 3, D4DJ, IWA KAKERU, TAISOU SAMURAI

VENOM: HANYOU NO YASHAHIME, LOVE LIVE 3, MUNOU NO NANA, ASSAULT LILLY, GOCHUUMON WA USAGI DESU KA?, OCHIKOBORE FRUIT TART, KAMISAMA NI NATTA HI, ADACHI AND SHIMAMURA, TONIKAKU KAWAII, MAOUJOU DE OYASUMI

Catrin véleményei

Most a szokásosnál is rövidebb leszek, különböző okokból. Az előző számban néhány őszi animét is említettem, de végül csak kettőt kezdtem el a japán felhozatalból... egyelőre a többi terv (*Noblesse*, *Moriarty*, *HypMic*) mégsem tűnt annyira érdekesnek számomra.

Kínai fronton pedig továbbra is a Mo Xiang Tong Xiu regények donghua adaptációira vagyok ráfüggve. Nézzük előbb ezeket:

- **Chuan Shu Ziju Zhinan**: most ért véget októberben, így külön ajánló cikket szenteltem neki ([11. oldal](#)), amiben kicsit bővebben kifejtem a múltkori AniMagazinban írt véleményemet. Eddig korrekt adaptáció, pozitívan csalódtam benne, és várom a folytatását.

- **Mo Dao Zu Shi Q**: Ez is nyáron indult, így írtam már róla korábban, bár egészen februárig boldogít minket a rövidke kis részeivel - nem hagyhatom tehát említés nélkül. Továbbra is hozza ugyanazt a mesés színvonalat: szép megvalósítás, regényhez illeszkedő móka, imádnivaló karakterek. Jelenleg a yilinges múltba kalauzolni minket, de hamarosan jönnek majd a 13 évvel későbbi események, amik személyes kedvenceim a történetből.

- **Tian Guan Ci Fu**: Eredetileg már most több rajongást terveztem róla, de mivel a januári AniMagazin címlap cikkének szánom, így inkább majd egyben véleményezném a most ősszel in-

dult első évadát. Annyit már az eddigi 4 epizód alapján elmondhatok, hogy fergeteges, ötletes és szépséges regényadaptációról van szó. Persze azoknak, akik először nézik még, valószínűleg még nem üthet ennyire, mivel egy ilyen hosszú művet nem lehet megítélni az első 11 részes sorozat alapján... De úgy tűnik, nagyon jó kezekbe kerültek az animációs munkálatok. Egyértelműen ez a szezonkedvencem, sőt az év animéje címet is lazán elnyeri, 'donghua' ide vagy oda. Bővebben januárban olvashattok róla.

De térjünk át Japánba, két címet azért sikerül hétről hétre követnem (a téli szezonból viszont még nem választottam semmit a *Shingeki* és *Yuru Camp* folytatásokon kívül).

Taisou Samurai

Ritkán nézek sport animét, de a MAPPA-tól egyik kedvencem a *Yuri!!! on Ice*, trailer alapján pedig ez a szertornás cím is olyan sorozatnak tűnt, ami remekül bemutatja ezt a sportágat.

Sajnos azonban az anime első felében alig láttunk valamit a gyakorlatokból, versenyekből, ráadásul legtöbbször egyáltalán nem veszi magát komolyan a cucc... Pedig látványra szerintem kifejezetten szépek, realiztikusak és kidolgozottak lettek a tornász jelenetek.

A főszereplő, Joutarou bár kiöregedett a versenyekből, mégsem akar visszavonulni, így élmény lenne látni, ahogy az új mezőnyben helytáll.

De sajnos eddig ezt csak minimálisan mutatták be... Ilyen szempontból eddig csalódás a Taisou, slice of life vígjátékként viszont nem rossz. Joutarou helyett sokkal inkább főszereplőnek tűnik a kislánya, Rei-chan és a házukba random beköltöző nindzsafiú... Mondtam már, hogy Reieknek egy pokémon-papagájuk is van? Az anime dúskál a flúgos karakterekben, akik sajnos sokszor már fárasztóak, azt viszont öröm nézni, Rei hogyan támogatja tornász apját.

Tényleg ötletes, ahogy az egyedülálló apasággal, családi problémákkal foglalkozik a történet. Emiatt egész megkedveltem, de sport animéként harmatgyenge... Remélem a második fele már jobban alakul, és a mellékszereplők sem lesznek ennyire idióták.

Sajnos emiatt a szedett-vedett hangulata miatt egyelőre nem igazán ajánlom a sorozatot. Az OP-ED páros viszont kimondottan tetszik, pláne az előbbi: a seiyuuk éneklnek, beillene egy idol anime nyitányának is.

Hanyou no Yashahime

Sesshoumaru és Inuyasha cuki lányai cuki dolgokat csinálnak. Ja nem, szerencsére ennyire nem ment át moe hangulatba az egész, de a lényeg ez: démonokat ölnek, és jófejkednek.

Szóval nem mondanám, hogy ki voltam éhezve egy Inuyasha folytatásra (pláne így, hogy nem Rumiko írta), de mint régi fangirl, természetesen kíváncsian vártam ezt a sorozatot. Félttem, hogy a régi karakterekből csak minimális fanservice-t kapunk, és szokásos youkai/rész shounenkedéssel unalmas évad lesz ebből... sajnos jól gon-

doltam. Pontosabban azon lepődnék meg, ha valami eredetibb ötlettel rukkolna elő a Sunrise... Haha.

Egyébként a tálalás szokásos, az opening kifejezetten fülbemászó, a karakterekkel pedig semmi problémám, de valószínűleg semlegesek maradnak. Ami viszont kimondottan zavaró ebben az önisméltó, butácska cselekményben, hogy a régi karakterek eltűnésével, ködösítésével, minimális fanservice-ével még totál hülyének is nézik az embert... Ráadásul a fandom nagy része arra vár, hogy kimondják: Rin Sesshoumaru lányainak az anyja... de eddig erre csak utalásokat kaptunk. Viszont elvileg huszon-részes lesz a Yashahime, és várhatóan alakul a háttérben némi összefüggőbb sztori, ami talán majd tisztázza, mégis mi a fene történt az ősökkel... Lehet naiv gondolat, de enélkül egy felesleges marhászkodás az egész.

Hirotaka véleményei

Hosszú idő után újra felbukkantam itt a szezon-véleményező rovatban. Az utóbbi időben elég kevés sorozatot követtem, és azokról írt vagy Catrin, vagy Venom, plusz időm is kevesebb volt, így szüneteltettem ezt a cikksorozatot, de most ismét itt vagyok... jeee. Mondjuk ennek valaki vagy örül vagy nem.

Első körben máris azzal kezdeném, hogy a Yashahimét bár nézem, a véleményezését a többiekre hagytam, mert egyrészt egyetértünk nagyjából, másrészt nem vagyok nagy Inuyasha rajongó

sem (ezzel biztos nem lettem most népszerű), és ez a mondhatni folytatás nagyon sok kívánnivalót hagy maga után: egyszerűen rossz.

No de nézzük a többi animét. Kezdjük a zene műfajjal.

Love Live 3

Az első szériát szerettem, jó volt az egyszerű sztori, nagyon megkedveltem a karaktereket, könnyedén bejött. A második minden elemében bosszantott. Ez a harmadik meg szimplán semmilyen eddig, hat rész után.

Jó pont viszont, hogy a karakterek nem idegesítenek, mint a Sunshine-ban. Ennél a szériánál pedig a Sunrise már nem is erőlködött történet kitalálásával, szimplán csak lett egy idol klub - az amúgy rendezvényeknek használt, de az animében suliként funkcionáló - Big Sight épületében. Ez mókás elem, valljuk be, bár kicsit troll is. Szóval alakítsunk klubot, mert az előző épp megszűnt.

Az eddigi részek lényegében karakterbemutatóra mentek el, epizódoként kettő, aminek a végén az egyik karakter énekelt egyet. A hatodik részben ez annyit változott, hogy kicsit gyakoroltak, és volt az egyik csajnak egy fellépése. Ez számomra meglehetősen unalmas és kimondottan repetitív. Arról nem is beszélve, hogy minden zene olyan, mintha egy unikornis hányta volna bele egy szivárvány színű sütőformába. Persze tudván - a korábbi címekből kiindulva -, hogy jön majd még egy évad és egy lezáró film, van még idő kihozni ebből valamit. De úgy érzem, a Sunrise ebbe a lehető legkevesebb energiát tette bele, még a grafika is szegényesebb lett. Bár tudják jól, hogy úgyis megveszik az emberek a címet, így minek jobban foglalkozni vele. Kár, hogy szerintem ez kevés.

D4DJ

Ebbe először nem akartam belekezdeni, valahogy elsiklottam felette, aztán Venom a magazin csoportjában hívta fel rá a figyelmemet.

Belekezdtem, és 2 rész után nálam pofán vágta a Love Live-ot. Nah nem a története miatt, vagy mert akkor húha lenne. Ráadásul full CG az animáció, mint a Bang Dream!, amit sokaknak szokni kell. Nos, itt a lányok DJ-skednek. Szintén középiskoláról van szó, ahol több banda is van, amiből az első részben kapunk is ízelítőt, de a központban Aimoto Rinku és Akashi Mao állnak, akik épp elkezdik DJ karrierjüket a suliban. Kapunk némi minimális magyarázatot is a DJ pult funkcióról, de nyilván a lányok hírnév szerzésén lesz a célkereszt, szóval ne akarjon senki ebből megtanulni mixelni. A borító alapján három bandát biztosan kapunk az animében, és a fenti duo is quartetre fog bővülni.

Ami nekem tetszett, az a zenei stílus, mivel jóval közelebb áll hozzám, mint a Love Live féle túlcuki, szivárvány cupcake dalok, csillámpónival a tetejükön. A cikk írásáig mindössze két rész jelent meg, nem sok, de eddig ennyit szűrtem le belőlük.

Iwa Kakeru

A zenéről térjünk is át a sportra, és hát hölgyeké az elsőbbség. Lányok falat másznak, többnyire mesterségeset, bár gyúrní kimentek a szabadba. Kasahara Konomi új sulijában éppen klubot keres, és mit ad ég, pont egy ilyen mászófalra bukkan a suliuvaron, merthogy ott van ilyen klub. Mivel jó a puzzle-játékokban, így a felfelé vezető út kikalkulálása nem okoz gondot neki, a többi csaj felismeri tehetségét, és beveszik a klubba. Már csak az erőnléttel van baj, így nem csoda, hogy első versenyén kudarcot vall. Aztán jön a gyúrás és a sikerek is. Természetesen kapunk riválisokat is, akik meglehetősen különc figurák, de sok vizet nem fognak zavarni. Egymással sem nagyon tudnak kiszúrni mászás közben, a verseny izgalmát viszont fokozzák. Ami jó, hogy sok szó esik magáról a sportról, főleg különféle mászótechnikákról meg kicsit a felszerelésekről. Öröndetes az is, hogy bár feszes cuccban vannak

a lányok, és bizony előfordul néhány kellemes kameraszög, ezeken kívül nem ecchi az anime. Talán ez sokaknak csalódás lehet. Amit viszont bánok, hogy magáról a versenyek felépítéséről, technikai háttéréről, versenybeosztásról nem kapunk szinte semmi infót, ezt magunk rakhatjuk össze.

A grafika elfogadható, nincs vele gond. Szóval egy egész kellemes, ám kicsit közepes sportanime lett; nézhető, élvezhető.

Taisou Samurai

Ahhoz képest, hogy nem szeretem a sportaniméket, most nézek kettőt is. Az előzőt mondjuk tagadhatatlanul a lányok miatt. Ezt viszont azért, mert jómagam is űztem a szertornát 7 éven keresztül. Optimizmusra pedig a MAPPA neve adott okot. Sajnos az optimizmus hamar elszállt, és nagyon sportanimének sem nevezném.

Szóval eddig kicsit csalódás. Oka: kb. semmit nem láttunk a sportból, a 6. részben kaptunk

először egy kisebb versenyt, ami nagyon kései, addig csak egy slice of life fura karakterekkel, amiben jelen van a sport, mint harmadhegedűs. Az Iwa Kakeruban több sport van egy rész alatt, mint ebben. 2002-ben járunk, a főszereplő a sportból kissé kiiregedett Aragaki Joutaro, aki mégis kap esélyt, hogy folytassa. Együtt él a lányával és az anyósával, ami remek slice of life elemeket ad a cuccnak, viszont kapunk három másik karaktert sporttársnak: egy kattant nindzsát, aki szerintem fürdéskor sem veszi le a fejéről a csukját, egy kvázi rappert, aki csak ebben a stílusban tud beszélni, és egy pukancs beképzelt hólyagot, mint következő generáció. Nos, ők hárman nagyon idegesítőek, így számomra levonnak az anime értékéből, a túlméretezett beszélő papagájról ne is beszéljünk. Az anime legmarkánsabb eleme... nem, nem a sport, hanem a „hogyan ne nevelj gyereket egyedülálló apaként”. A grafikával nincs bajom, leszámítva, hogy a nyújtó nevű szeren a forgást CG-vel oldották meg, amiért kár, de nem zavaró.

Venom véleményei

Ez a 2020 semmilyen szempont sem nevezhető „pozitívnak”, covid miatt az életünk a feje tetejére állt. Elmaradt rendezvények és elhalasztott filmek és sorozatok minden mennyiségben. Animék kapcsán, ami ebben az évben megjelent, az kevés kivételtől eltekintve inkább a középkategóriát erősítette. De eljött az október és a nyakunkba öntöttek annyi sorozatot, hogy nem győztem válogatni, miket is mutassak be nektek. Jó szokásomhoz híven most is igyekeztem kicsit a mainstreamtől eltávolodni és levadászni a rejtett gyöngyszeremeket. Haladjunk is szépen sorban:

Hanyou no Yashahime: Sengoku Otogizoushi / Yashahime: Princess Half-Demon

Inuyasha, talán nincs is olyan anime rajongó akinek be kellene mutatni, főleg, hogy még magyarul is futott. Bár már régen lezárult a sorozat, de a rajongók a mai napig várták, hogy hátha lesz folytatás. Be is jelentették idén, majd szerintem mindenkinek azonnal felcsillant a szeme, hogy most végre megtudjuk, mi is lett hőseinkkel a jövőben. Már a korai promókból kiderült két fontos információ, egyik, hogy Inuyasha és Sesshomaru gyermekeiről lesz szó, a másik, hogy az eredeti író, Rumiko csak a karakterek megalkotásában fog segídezni. A Sunrise stúdió össze is trombitálta a régi stáb maradékát, ami alapján joggal várhat-

tuk, hogy ez valami nagyon minőségi sorozat lesz. Hát tévedtünk. A Yashahime bár még fut, de az első fele alapján inkább tekinthető egy rajongói fanfiction meglehetősen olcsó adaptációjának. Emiatt a sztorira nem is nagyon térnék ki, mert nem sok értelmét látom. Mielőtt valaki azt gondolná ezek alapján, hogy vállalhatatlanul rossz, azt gyorsan megnyugtatom, hogy a Yashahime egyáltalán nem szörnyű, csak... 100%-ig a rajongóknak készült. Aki csak felületesen ismeri az Inuyashát, az leginkább értetlenül fog állni a kis-millió visszautalás előtt, aki viszont igazi rajongó, az meg a homlokát fogja ráncolni, mert bizony a készítők nagyon összecapták helyenként a dolgokat.

Ajánlani csak Inuyasha rajongóknak tudom, mindenki másnak csak óvatosan. Öszintén szólva, kár érte, mert lehetett volna sokkal jobb is.

Love Live! Nijigasaki High School Idol Club

Huh, ismét egy olyan sorozat, amiről szinte alig tudok írni valamit, mert aki ismeri a Love Live sorozatokat, az pontosan tudja, miről van szó. Lényegében a Sunrise harmadjára adja el nekünk ugyanazt az animét, csak ismét új szereplőgárdát kapunk, akik ismét idoloak akarnak lenni. Talán az egyedüli újítás, hogy ez a sorozat inkább tekinthető amolyan rebootnak, mint folytatásnak. Tényleg bajban vagyok, hogy mit tudnék még erről írni, hiszen az anime teljesen egyértelmű termékkap-

csolása a játékoknak, koncerteknek, CD-knek, art-bookoknak és hasonlóknak. Lényegtelen, hogy miről szól, hiszen a fókusz a nagyon aranyos csajokon van, akik látványos CGI show keretein belül énekelnek többnyire a nyugati ember számára befogadhatatlan tingli-tangli dalokat. Persze nem akarom megbántani a Love Live rajongókat, mert az anime továbbra is szórakoztató, bár szerintem a szereplőgárda most kissé haloványabb, mint a Sunshine-ban, de tuti, hogy meglesz a rajongótáboruk.

Ha szereted a Love Live-ot, akkor ajánlanom sem kell, de ha nem láttál még egyet sem, akkor nem biztos, hogy ezzel kellene kezdened!

Munou na Nana / Talentless Nana

Na, ez már egy kicsit eredetibb anyag. Sajnos az anime egy olyan csattanóval indít, amit kénytelen vagyok elspoilerezni ahhoz, hogy érdemben beszélni lehessen róla, ezt nézzétek el nekem.

Adott egy sziget, ahol egy iskola gyűjti azokat a fiatalokat, akik „talent”-tel, vagyis valami szuper képességgel rendelkeznek, amolyan X-menes mutáns sulis módjára. A cél, hogy ezeket a gyerekeket megtanítsák használni a képességeiket, amivel aztán az emberiség elpusztítására törekvő ellenfeleket legyőzhessék. Ide érkezik Nana, az aranyos, rózsaszín hajú, nagyon kedves és barátságos lány, akinek gondolatolvasás a specialitása. Legalábbis ezt állítja, de valójában, ahogy azt a címből is sejteni lehet, semmilyen talenttel nem rendelkezik, viszont titkos küldetéssel annál inkább. A valódi célja, hogy az iskolában sorra vé-

gezze ki azokat a diákokat, akik potenciálisan árthatnak az emberiségnek. Nana igazi fegyvere az esze, amivel igyekeznek kiismerni az osztálytársai gyenge pontjait, hogy aztán lecsaphasson rájuk. Már az első eltűnt diák után felbolydul az iskola, hogy valami nincs rendben a szigeten, de a bonyodalmak csak akkor kezdődnek igazán, mikor Nanát megtalálja az egyik srác, hogy gyanús neki. Innentől amolyan elmék csatája indul meg, hogy Nana megőrizze a titkát, de mellette a küldetését is sikerre vigye...

Nekem ez a sorozat hatalmas meglepetés volt, mert szentül hittem, hogy ez valami Index/Railgun másolat lesz, de helyette egy egész izgalmas, fordulatokkal teli thrillert kaptam. Sajna a vizuális megvalósítása inkább csak közepes, ami rontja az összképet picit, de ettől függetlenül nagyon tudom ajánlani azoknak, akik szeretik az izgalmas történeteket.

Assault Lily: Bouquet

Magical girlök és Shaft, na erről kinek mi ugrik be? Gondolom sokaknak a borzasztóan híres *Madoka* sorozat, ami közel 10 éve megmutatta, hogy milyen az, amikor a *Sailor Moon* találkozik a kozmikus horrorral. A *Madoka* hatalmas siker volt ugyan, de azóta annyi követője akadt, hogy lényegében már klisének is nevezhetjük a horrorba öltött magical girl sorozatokat, így én kicsit félve kezdtem bele az *Assault Lily*-be. A sorozat a közel jövőben játszódik, ahol az emberiséget furcsa

szörnyek támadják, akiket „Huge”-nak neveznek. Természetesen, mint a legtöbb emberiséget fenyegető szörnynek, ezeknek is a leghatásosabb ellenfelük a tizenéves kislányok. Egy egész iskolányi csajszi, hatalmas CHARM-nak nevezett fegyverekkel harcolnak a szörnyekkel. Ide érkezik a szokásos aranyos, rózsaszín hajú, nagyon kedves és barátságos lány, Riri, akinek a szemszögéből megismerhetjük a többiekét. Természetesen lesz sok komikus jelenet, némi erotika, baromi látványos harcok és természetesen YURI BAIT minden mennyiségben.

Egy biztos, a *Madoka* sikerét szinte biztosan nem fogja elérni, mert ma már egy ilyen sorozat egyedinek messze nem nevezhető. Viszont az erényei mellett ne menjünk el: a lányok szépek, a látványvilág a Shafttól elvárhatóan szintén nagyon szép, a történet izgalmas (bár iszonyat klisé), szóval messze nem nevezhető rossznak. De ajánlani csak azoknak tudom, akik szeretik a kicsit sötétebb magical girl sorozatokat és a tonnányi yuri bait jelenetet.

Gochuumon wa Usagi Desu ka? Bloom / Is the Order a Rabbit? Bloom

Huuuu, bár nagyon nem szeretek folytatásokról írni, de most mégis megteszem, mert már egy ideje szerettem volna megemlékezni erről a sorozatról. Aki esetleg nem ismerné, az „Is the Order a Rabbit?” a Manga Time Kirara egyik zászlóshajója. Az „aranyos lányok aranyos dolgokat csinálnak” igazi esszenciája. Adott egy kávézó, a Nyuszi Ház, ahol nappal a tulajdonos kislánya viszi a boltot. Chino fiatal kora ellenére nagyon felelősségteljes és komoly, bár kissé nehéz komolyan venni, amikor a fején egy dagadt nyuszi fészkel, aki nem más, mint a nagypapájának reinkarnációja (vagy mi... ne kérdezzétek). A kávézó feletti lakásban Chino mellett lakik Kokoa, aki bár magát a kislány nővérének tartja, de annyira gyerekes és (szerethetően) idióta, hogy képtelenség komolyan venni.

Természetesen rendszeresen találkoznak a többi barátjukkal, és amikor épp nem az iskolában unatkoznak, akkor vagy a kávézót próbálják feldobni, vagy valami más kalandba keverednek.

Az *Is the Order a Rabbit?* borzasztóan aranyos és nyugis sorozat, amit nagyon kényelmes nézni, mert árad belőle a pozitív energia. Tudom, hogy azoknak, akik a „komolyabb” animéket szeretik, egy ilyenre csak a vállukat vonogatják, de akik szeretnek bekucorodni a TV elé egy forró kakaóval, és csak relaxálni, vagy némi vidámságra vágnak, azoknak ez szinte kötelező darab. Mivel a *Bloom* a harmadik szezon, ezért célszerű előbb beszerezni az előzményeket.

Ochikobore Fruit Tart / Dropout Idol Fruit Tart

Maradjunk a kawaii vonalon továbbra is. A *Fruit Tart* volt az a sorozat, amit úgy kezdtem el nézni, hogy fogalmam sem volt, mi is ez, bár első gondolatom az volt, hogy ez is debil random idol sorozat lesz. Nem tévedtem és mégis kellemsen csalódtam. Adott egy lepukkant kollégium, a *Mouse House* (szabadfordításban akár egértanya is lehetne), ahol minden ott lakó diák mind kipróbálta magát a szórakoztatóiparban, de gyorsan kiestek. Roko egy valaha ismert gyerekszínész volt, jelenleg aktív tsundere tele frusztrációval, Hayu

zenésznek vallja magát, de sajna nem túl tehetséges, Nina pedig modell lenne, de végtelenül félénk és szégyenlős, főleg a hatalmas mellei miatt. Hozzájuk költözik be Ino, az aranyos, rózsaszín hajú, nagyon kedves és barátságos lány, aki idol szeretne lenni. A kollégiumban lakik még Hoho, a 25 éves idol menedzser, aki közli a lányokkal, hogy a házat bontásra ítélték, hacsak nem szednek össze 100 millió yent. Így összeállnak a lányok egy idol csapattá és... nos, nem igazán hullik az ölükbe a siker. A *Dropout Idol Fruit Tart* szerintem iszonyat vicces, de habkönnyű sorozat, ami egy percig sem veszi magát komolyan. Vígjátékok kedvelőinek szerintem kötelező ebben a szezonban, garantáltan röhögni fogtok rajta.

Kamisama ni Natta Hi / The Day I Became a God

P.A. Works és Maeda Jun, már ennyi elég volt számomra, hogy ezt a sorozatot azonnal betárazzam magamnak. Bár Jun munkásságát még a *Key/KyoAni* időkből jobban szerettem, de azért gondolom az *Angel Beats!*-t vagy a *Charlotte*-ot nem kell sokaknak bemutatni, hiszen elég tisztességes hírnevet szereztek maguknak.

A történet felütése szokásosan kissé bizarr, Narukami Youta épp a nyáriszünetének végét tölti azzal, hogy a könyvtárban próbál felkészülni az egyetemi felvételi vizsgájára, amikor is megjelenik egy fiatal lány, aki saját magát istennek jelenti ki, méghozzá egyenesen Odinnak.

Hogy a srác még jobban összezavarodjon, még azt is hozzáteszi, hogy a világ 30 nap múlva elpusztul, de semmi gond, mert addig segít neki becsajozni. Bár a lány, akiről kiderül, hogy valójában Hinának hívják, valóban rendelkezik valami természetfeletti képességgel, de a szerencsétlen srácot leginkább csak egyik kínos helyzetből a másikba hozza, ugyanakkor valamilyen misztikus erők tényleg munkálkodnak a háttérben.

Hu, ez tényleg egy nagyon fura sorozat, aminek jelenleg fogalmam sincs, mi lesz a vége, mert a cikk írásakor még csak 6 epizód ment le, de az tuti, hogy ebből valami nagyon beteg dolog fog kisülni. A humora néha erősen eltúlzott, de azt már Maedától megszoktuk, ugyanakkor a látványa vetekszik a Kyoto Animation szintjével, szóval csak ajánlani tudom, maximum közösen csalódunk a végén.

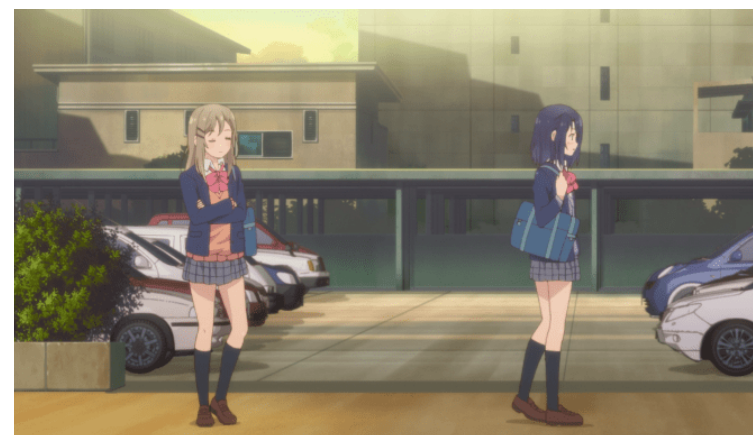
Adachi and Shimamura

A változatosság kedvéért egy kis romantika is legyen, méghozzá egy kis shoujo-ai. Az Adachi to Shimamura egy light novel adaptáció, ami nagyon szép sikereket ért el pár éve. Ugyanaz az írója, Iruma Hitoma, aki a meglehetősen fura, de mégis szórakoztató *Denpa Onna to Seishun Otokót (Ground Control to Psychoelectric Girl)* is elkövette, sőt, még talán ugyanabban az „univerzumban” is játszódik a két sorozat. Az LN annyira sikeres volt, hogy két mangaadaptációt is kapott, majd idén befutott az anime is, amit én őszintén szólva

nagyon kétkedve fogadtam, mert a mangák nem igazán győztek meg.

A történet egyszerű, legalábbis látszólag, adott egy iskola és két lógós diáklány, Adachi és Shimamura, akik a tornateremben lógnak együtt az órákról. Kezdetben csak a közös időtöltés köti össze őket, de hamarosan Adachi észreveszi magán, hogy fülig belezúgott a másik lányba. Persze ezt nem meri neki elmondani, viszont próbál mindenféle esetlen módon utalni rá, amit Shimamura kissé értetlenül, de mégis érdeklődve figyel.

Ami egy kicsit kiemeli a hozzá hasonló animék közül, az az, hogy rengeteg a belső monológ, ami által jobban megértjük mind a két lány gondolatait és érzelmeit. Jah, és hogy ne legyen unalmas romantikus dráma, feltűnik egy kislány szkafanderben, és ráakaszodik a csajokra, azt állítva nekik, hogy ő egy földönkívüli...

Nos, én kellemesen csalódtam ebben a sorozatban, olyannyira, hogy talán a szezon egyik legjobbjának tartom eddig. Kellemesen egyensúlyoz a humor és a romantika vonalán, Adachi imádnivalóan esetlenül szerelmes, Shimamura meg kellően butuska hozzá. Shoujo-ai és romkom rajongóknak kötelező darab!

Tonikaku Kawaii / TONIKAWA: Over the Moon For You

Ebben a szezonban annyi cukiságot kapunk, hogy lassan inzulint is mellékelni kell az ajánlóhoz, de két igazi nagyágyú még hátra van. A

Tonikawa akár a legprofibb reklámja is lehetne a házasságnak, annyira ideálisnak és aranyosnak állítja be, hogy tuti sokaknak meghozza majd a kedvét hozzá.

Adott egy Nasa nevű srác, aki a nevéhez híven minden idejét a tanulmányaiba öli, majd egy este hazafelé meglát egy gyönyörű lányt az út másik oldalán. Első látásra szerelmes lesz belé, majd ahogy elvarázsolva kilép az útra egy kamion csak azért nem gázolja halálra, mert a lány az utolsó pillanatban megmenti, de így is súlyosan megsérül. Mielőtt még elájulna, szerelmet vall az idegen lánynak, aki erre csak annyit válaszol, hogy csak akkor megy el vele randira, ha elveszi feleségül.

A srác gondolkodás nélkül igent mond, majd a kórházban tér magához. Pár év után a srác még mindig nem tudja kiverni a fejéből a szépséges lányt, bár már majdnem feladná, hogy sosem fogja viszontlátni, a különös hölgy egyszer csak megjelenik ismét... és hozza a házassági papírokat. Nasa egy pillanat alatt megkapta álmai feleségét, akit Tsukasának hívnak, és megkezdik az együttélést, amire valójában egyikük sem volt felkészülve, de a szerelem mindent legyőz...

Ez a sorozat... nagyon... nagyon... cukrosan édes. Olyan naiv és ártatlan az egész, hogy az ember csak ül, nézi és teleszájjal vigyorog. Habkönnyű komédia a házasságról, amit mindenkinek nagyon tudok ajánlani, mert garantáltan feldobja az ember napját.

Maoujou de Oyasumi / Sleepy Princess in the Demon Castle

Dobpergés, eljutottunk a 10. és egyben a szezon szerintem legjobb animéjéhez, az álmos

hercegnőhöz. A gonosz Démon Király elrabolja a szomszédos királyság gyönyörű hercegnőjét, Syalist, majd egy cellába zárva a lányt, szörnyek hadai várják a bátor hősokeket, akik megpróbálják kiszabadítani őt. Telik-múlik az idő, de a hősokek csak nem akarnak megérkezni, mert mint kiderül, bátornak bátrak, de nem túl eszes hősokeket küldtek a megmentésre, így rendszeresen eltévednek. A hercegnő pedig nemcsak unatkozik, de még a cellája is kényelmetlen, főleg az ágya, amin nem tud kényelmesen aludni. Némi trükközés után megszökik onnan, majd elindul, hogy felderítse a Démon Király hatalmas kastélyát... és elloponjon mindent, amit csak jónak lát a kényelmes alváshoz. A her-

cegnőt ezen kívül semmi sem érdekli, ha éppen kitalál valamit, akkor azt véghez is viszi, bármi áron. Pár hét után a kastélyban tanyázó szörnyeket a víz is kiveri, mikor meglátják a folyosókon sétáló hercegnőt, mert a nyomában csak romok és pusztulás marad. Nincs ajtó vagy mágikus erőter, ami az útját tudná állni, sőt még a halál sem zavarja (a helyi pap egy idő után rutinból támasztja fel a lányt). A Démon Királyt egy idő után már csak a büszkesége akadályozza meg abban, hogy a hercegnőt visszavigye a szüleihez, mert több kárt okoz, mint a királyság összes hőse együttvéve...

Imádom! Annyira kreatív, annyira morbid, annyira ötletes. Az ember egy idő után már komolyan elkezd sajnálni a szörnyeket, mert akkora terror nehezedik rájuk a hercegnő által, hogy képzelenség megállni hangos nevetés nélkül. Pedig a lány semmi rosszat nem akar, csak egy kényelmes ágyat, puha párnát és hasonlókat. Persze minden epizódban kitalál valami extrém dolgot, hogy mivel lehetne feldobni az alvást és nincs az a démon

vagy sárkány, aki ebben képes lenne útját állni. A nap végén a hercegnő mindig elfekszik a kényelmes fekvőhelyén... lecsukja a szemét... és „szunyaaaaaaa”!

Ennyi lett volna a mostani ajánló, amit még bőven lehetne folytatni, hiszen még számos kíváncsi sorozat fut jelenleg is, melyek közül kettőt csak említés szintjén szúrok be ide, hogy amolyan extraként érdemes lehet ezekbe is belenézni: **Majon Tabitabi (The Journey of Elaina)**, a Ghiblis Kiki's Delivery Service és a Kino's Journey ötvözet, ahol egy fiatal boszorkány járja be a világot, és minden epizódban újabb embereket és városokat ismer meg. Bár nagyon bájosan indul, de pár epizód után kiderül, hogy bizony elég morbid helyzetekbe tud kerülni Elaina. A másik sorozat a **Kuma Kuma Bear**, aminek én szabadfordításban a „Maci Maci Maci Medve” címet adnám. Klasszikus modern isekai, ahol adott egy Yuna nevű mmorpg rajongó lány, aki egyik nap bekerül a játékba és kap egy szinte mindenható... macis pizzamát. Hát jah, amilyen debil, annyira szórakoztató. Sok újdonság nincs benne, de Yuna nagyon szerethető és aranyos. Nagyon morbid, hogy pizzamában öli halomra a szörnyeket.

És most már tényleg zárom soraimat, megyek is vissza nézni az újabb epizódokat. Januárban remélhetőleg már kifelé tartunk majd a járványból, és visszaáll az élet rendje, de amíg karantén van, addig legalább nem unatkozunk.